

miesiąc, w którym wystąpiły okoliczności uzasadniające prawo do świadczeń, spełniała warunki określone w § 1 i nie zachodziły okoliczności określone w §§ 2 i 3, pozbawiające osobę wykonującą pracę nakładczą prawa do uznania za pracownika.

2. W stosunku do osoby wykonującej pracę nakładczą, która nie przepracowała jeszcze 3 miesięcy, warunek określony w ust. 1 uważa się za spełniony, jeżeli osoba ta odpowiada warunkom określonym w § 1 ust. 1 pkt 1 oraz jej zarobek w tym okresie nie przekroczył 9.000 zł.

3. Przepisy o zwalczaniu nadużyć w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy oraz określające zasady i tryb przeprowadzania kontroli pracowników zwalnianych od pracy stosuje się odpowiednio do osób wykonujących pracę nakładczą. Osoba wykonująca pracę nakładczą traci prawo do zasiłku chorobowego w okresie czasowej niezdolności do pracy w wypadkach przewidzianych w tych przepisach, w szczególności jeżeli w tym czasie wykonuje pracę nakładczą.

§ 6. 1. Za okresy zatrudnienia wymagane do uzyskania prawa do emerytury lub renty uważa się kalendarzowe okresy miesięczne, w których osoba wykonująca pracę nakładczą osiągała zarobki wynoszące co najmniej $\frac{1}{3}$ kwot określonych w § 1 ust. 1 pkt 2 i nie przekraczające 3.000 zł oraz nie zachodziły okoliczności określone w §§ 2 i 3, pozbawiające osobę wykonującą pracę nakładczą prawa do uznania za pracownika.

2. Jeżeli osoba wykonująca pracę nakładczą nie osiągnęła w danym miesiącu kalendarzowym zarobku w wysokości $\frac{1}{3}$ kwot określonych w § 1 ust. 1 pkt 2 lub osiągnęła

zarobek przekraczający kwotę 3.000 zł, miesiąc ten zalicza się do okresu zatrudnienia wymaganego do uzyskania prawa do emerytury lub renty, jeżeli zarobek z tego miesiąca łącznie z zarobkami z 2 poprzednich miesięcy kalendarzowych odpowiada kwotom określonym w § 1 ust. 1 pkt 2 i 3.

§ 7. 1. Zaliczenie pracy nakładczej do okresów zatrudnienia następuje na podstawie wpisów w legitymacji ubezpieczeniowej lub na podstawie innych oryginalnych dokumentów.

2. Wpisu okresów pracy nakładczej do legitymacji ubezpieczeniowej dokonuje na podstawie posiadanych dokumentów jednostka gospodarki uspołecznionej, dla której była wykonywana praca nakładczą, po stwierdzeniu, że osoba, która tę pracę wykonywała, spełnia warunki określone w §§ 1—4.

§ 8. Okresy pracy nakładczej, poprzedzające datę wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, uważa się za okresy zatrudnienia, jeżeli osoba, która wykonywała tę pracę, podlegała obowiązkowi ubezpieczenia społecznego na podstawie przepisów obowiązujących w czasie wykonywania tej pracy.

§ 9. Traci moc rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 24 stycznia 1966 r. w sprawie określenia, które osoby wykonujące pracę nakładczą są pracownikami w rozumieniu dekretu o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 5, poz. 31).

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: w z. A. Firganek

235

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 29 lipca 1968 r.

w sprawie uczestnictwa szeregu państw w Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych, sporządzonej w Wiedniu dnia 18 kwietnia 1961 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 49 Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych, sporządzonej w Wiedniu dnia 18 kwietnia 1961 r. (Dz. U. z 1965 r. Nr 37, poz. 232), złożone zostały w niżej podanych datach Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dokumenty ratyfikacji tej konwencji przez następujące państwa:

Norwegię	dnia 24 października 1967 r.
Chile	dnia 9 stycznia 1968 r.
Bułgarię	dnia 17 stycznia 1968 r.

z następującym zastrzeżeniem dotyczącym art. 11 ust. 1:

„Zgodnie z zasadą równości państw, Ludowa Republika Bułgarii uważa, że jakakolwiek różnica zdań co do liczebności misji dyplomatycznej powinna być uregulowana drogą porozumienia między państwem wysyłającym a państwem przyjmującym.”
oraz z następującym oświadczeniem dotyczącym art. 48 i art. 50:

„Ludowa Republika Bułgarii uważa za niezbędne zwrócić uwagę na dyskryminacyjny charakter artykułów 48 i 50 konwencji, w myśl których pewna ilość państw jest pozbawiona możliwości przystąpienia do konwencji. Postanowienia tych artykułów są sprzeczne z samą istotą konwencji,

która ma charakter uniewersalny i powinna być otwarta do przystąpienia dla wszystkich państw. Zgodnie z zasadą równości żadne państwo nie ma prawa zabraniać innym państwom przystąpienia do tego rodzaju konwencji.”

Australię dnia 26 stycznia 1968 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że zgodnie z artykułem 50 powyższej konwencji złożone zostały w niżej podanych datach Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dokumenty przystąpienia do tej konwencji przez następujące państwa:

Gwineę	dnia 10 stycznia 1968 r.
Tunezję	dnia 24 stycznia 1968 r.

Zgodnie z artykułem 51 ust. 2 wymienionej konwencji weszła ona w życie w stosunku do Norwegii dnia 23 listopada 1967 r., w stosunku do Chile dnia 8 lutego 1968 r., w stosunku do Bułgarii dnia 16 lutego 1968 r., w stosunku do Australii dnia 25 lutego 1968 r., natomiast w stosunku do Gwinei dnia 9 lutego 1968 r., a w stosunku do Tunezji dnia 23 lutego 1968 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. Z. Wolniak